

Anna Romaňáková, 11 rokov

Predčasný úsudok

„Máme nového spolužiaka,“ zvestoval Miško svojej mamke, len čo otvoril vchodové dvere. Mamička hneď spozornela a začala sa oňho zaujímať: „To je super, budeš mať nového kamaráta. Kto je to, povedz mi niečo o ňom.“

„No to určite! Je nejaký divný. S nikým sa veľmi nebavil, vôbec nemá rád futbal. Chcel mi síce pomôcť s matikou, no ďakujem, neprosím. Mal na sebe nemoderné handry a každému bil do očí jeho počmáraný starý peračník. Vraj to má spomienku na svojho brata, ktorý mu ho daroval predtým, ako odišiel do Austrálie,“ veru s týmto ja ťažko budem kamarát.

Mama naliala Miškovi horúcu polievku, prisadla si k stolu a navrhla synovi, že mu rozpovie jeden príbeh. Ten najskôr namietal, že nie je malé dečko, no potom privolil.

„V lese pri rybníku žila jedna škaredá ropucha. Nikto ju nemal rád a ona bola z toho smutná. Často pozorovala lietajúce motýle, ktoré hýrili pestrými farbami od výmyslu sveta. Ľahučko poletovali, vznášali sa sem a tam. Až raz, znenazdajky, prišla silná búrka. Krásneho, no príšerne pyšného motýľa zastihol lejak, keď sa pred svetom vystavoval na voňavej margarétke. Pred dažďom sa nestihol ukryť. Premokli mu tak krídelká, že nedokázal vyletieť. Keď bol už veľmi vysilený zbadal ropuchu. Pozbieral všetky sily, aby pred ňou uletel, no nepodarilo sa. Báľ sa, že ho to škaredé stvorenie zožerie, no jeho pýcha mu nedovolila dať najavo strach. Zakričal na ňu: „Odíd, nechaj ma na pokoji, ty hnusná, odporná ropucha!“ Ropucha ho aj napriek tomu jemne chytila a prívetivo povedala: „Postarám sa o teba, pomôžem ti vyliečiť sa.“ Motýľ jej neveril ani slovo, no bol taký nevládny, že jej nedokázal odporovať. Ropucha ho odniesla do svojho príbytku a ošetrila mu krídelká. Keď vyšlo na oblohu opäť slnko, pustila motýľa von, nech si letí do sveta. Motýľ zostal zahanbený. Tak neveril ropuche a vďaka nej zostal nažive. Uvedomil si svoju pýchu, ospravedlnil sa jej, že podľa jej výzoru hodnotil aj jej povahu.

Tak, Miško môj, našiel si sa v tom príbehu? Nikdy nerob predčasné úsudky o druhých na základe počmáraného peračníka a oblečenia, ktoré nie je podľa tvojho vkusu, lebo i v takom človeku sa môže nachádzať kus dobra,“ zakončila svoje rozprávanie mamka.